

V zadevi Antolič proti Sloveniji

je Evropsko sodišče za človekove pravice (tretja sekcija) v senatu, ki so ga sestavljali:

gospod J. REDIGAN, *predsednik senata*,

gospod B.M. ZUPANČIČ,

gospod L. CAFLISCH,

gospod V. ZAGREBELSKY,

gospod E. MYJER,

gospod DAVID THbR BJORGVINSSON,

gospa I. ZIEMELE, *sodniki*,

in gospod V. BERGER, *sodni tajnik*,

po posvetovanju za zaprtimi vrati 6. aprila 2006

izreklo naslednjo sodbo, ki je bila sprejeta istega dne:

POSTOPEK

1. Zadeva je bila sprožena s pritožbo (št. 27946/02) prod Republiki Sloveniji, ki jo je pri Sodišču na podlagi 34. člena Konvencije o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin (v nadaljevanju: Konvencija) 23. julija 2002 vložila slovenska državljanka gospa Martina Antolič (v nadaljevanju: pritožnica).
2. Pritožnico je zastopala Odvetniška pisarna Verstovšek. Slovensko vlado (v nadaljevanju: Vlada) je zastopal njen zastopnik gospod L. Bembič, generalni državni pravobranilec.
3. Pritožnica je na podlagi prvega odstavka 6. člena Konvencije zatrjeval, daje bilo trajanje postopka pred domačim sodiščem, v katerem je bil udeležen kot stranka, predolgo. Navajal je tudi pomanjkanje učinkovitega domačega pravnega sredstva v zvezi s predolгим trajanjem sodnega postopka (13. člen Konvencije).
4. 7. septembra 2004 je Sodišče odločilo, da o pritožbi glede dolgega trajanja postopka in glede pomanjkanja učinkovitih pravnih sredstev v zvezi s tern obvesti Vlado. V skladu s tretjim odstavkom 29. člena Konvencije je odločilo, da hkrati odloči o dopustnosti pritožbe in o utemeljenosti zadeve.

DEJSTVA

1. Pritožnica je bila rojena leta 1961 in živi. na Grobelnem.
 2. Dne 2. februarja 1996 se je pritožnica poškodovala v prometni nesreči. Povzročitelj nesreče je imel svojo odgovornost za škodo, povzročeno tretjim, zavarovano pri zavarovalnici ZT.
 3. Dne 7. aprila 1997 je pritožnica vložila tožbo prod ZT pri Okrožnem sodišču v Celju in zahtevala odškodnino v znesku 2.623.290 tolarjev (približno 10.950 eurov) za škodo, nastalo v prometni nesreči.
- Med 11. junijem 1997 in 26. junijem 2002 je pritožnica vložila sedem pripravljalnih vlog predlagala dokaze.
- Dne 1. septembra in 12. oktobra 1997 je pritožnica zahtevala, naj se določi narok za obravnavo.

Noben od štirih narokov za obravnavo med 22. januarjem 1999 in 8. julijem 2002 ni bil preložen na pritožničin predlog.

Dne 1. februarja 1999 je sodišče določilo sodnega izvedenca medicinske stroke.

Sodišče je mnenje sodnega izvedenca prejelo 30. marca 1999. 22. junija 2000 je od sodnega izvedenca zahtevalo dodatno mnenje.

Med 13. aprilom 1999 in 19. novembrom 1999 je sodišče trikrat pozvalo pritožnico, naj založi predujem za stroške izvedenca. 27. decembra 1999 je pritožnica predložila dokazilo o vplačilu predujma.

Dne 14. decembra 2000 je sodišče določilo sodnega izvedenca s področja klinične psihologije.

Na zadnjem naroku je sodišče odločilo, da bo sodbo izdalo pisno. Sodba, ki je delno ugodila pritožničinemu zahtevku, je bila pritožnici vročena 22. oktobra 2002.

1. 5. novembra 2002 se je pritožnica pritožila na Višje sodišče v Celju in predlagala, naj sodišče prve stopnje izda dopolnilno sodbo in. odloči o delu zahtevka, o katerem ni odločilo v prvi sodbi. Pritožila se je tudi ZT.

Dne 6. marca 2003 je sodišče prve stopnje izdalo dopolnilno sodbo. Sodba je bila pritožnici vročena 12. marca 2003.

Dne 25. marca 2003 se je pritožnica pritožila proti dopolnilni sodbi.

Dne 1. julija 2004 je Višje sodišče v Celju ugodilo pritožbama pritožnice in ZT.

Sodba je bila pritožnici vročena 15. septembra 2004.

1. Dne 8. oktobra 2004 je pritožnica vložila revizijo pri Vrhovnem sodišču. Postopek še ni končan.

PRAVO

I. ZATRJEVANA KRŠITEV PRVEGA ODSTAVKA 6. ČLENA IN 13. ČLENA KONVENCIJE

1. Pritožnica se je pritožila zaradi nerazumno dolgega trajanja postopka. Sklicevala se je na prvi odstavek 6. člena Konvencije, ki določa:

»Vsakdo ima pravico, da o njegovih civilnih pravicah in obveznostih ... v razumnem roku odloča ... sodišče.«⁰

2. Vsebinsko je pritožnica nadalje navajala, da pravna sredstva, ki so v Sloveniji na voljo glede nerazumno dolgih sodnih postopkov, niso učinkovita. 13. člen Konvencije določa:

»Vsakdo, čigar pravice in svoboščine, zajamčene s to Konvencijo, so kršene, ima pravico do učinkovitih pravnih sredstev pred domačimi oblastmi, in to tudi, če je kršitev storila uradna oseba pri opravljanju uradne dolžnosti.«

A. Dopustnost

1. Vlada se je sklicevala na to, da niso bila izčrpana domača pravna sredstva.
2. Pritožnica je izpodbijala to navedbo in trdila, da domača pravna sredstva niso učinkovita.
3. Sodišče ugotavlja, da je obravnavana pritožba podobna zadevam *Belinger in Lukenda (Belinger proti Sloveniji (odl.))*, št. 42320198, 2. oktober 2001, in *Lukenda proti Sloveniji*, št. 23032/02, 6. oktober 2005). V teh zadevah je Sodišče zavrnilo ugovor Vlade a neizčrpanju domačih pravnih sredstev, saj je ugotovilo, da pravna sredstva, ki jih je pritožnica imela na voljo, niso bila učinkovita. Sodišče opozarja na ugotovitve v zadevi *Lukenda*, da predstavlja kršitev pravice do sojenja v razumnem roku sistemski problem, ki izhaja iz neustrezne zakonodaje in neučinkovitega delovanja sodnega sistema.-
4. Kar zadeva obravnavano zadevo, Sodišče ugotavlja, da Vlada ni predložila nobenih prepričljivih dokazov, zaradi katerih bi morala Sodišče to zadevo obravnavati drugače od uveljavljene sodne prakse.
5. Sodišče nadalje ugotavlja, da pritožba ni očitno neutemeljena v smislu tretjega odstavka 35. člena Konvencije. Prav tako ni nedopustna iz katerih koli drugih razlogov. Zato je pritožbo razglasilo za dopustno.

B. Utemeljenost zadeve J. Prvi odstavek 6. člena

1. Obdobje, ki ga je treba upoštevati, se je začelo 7. aprila 1997, na dan, ko je pritožnica vložila tožbo pri Okrožnem sodišču v Celju, in se še ni končalo. Upoštevno obdobje je trajalo torej devet let na treh stopnjah sojenja.
2. Sodišče ponovno poudarja, da je treba razumnost trajanja postopka ocenjevati glede na okoliščine zadeve in ob upoštevanju naslednjih meril: zapletenosti zadeve, ravnanja pritožnika in vpletenih oblasti ter presoje, kolikšen je bil pomen sporne zadeve za pritožnika (gl. med drugim *Frydlender proti Franciji [GC]*, št. 30979196, odstavek 43, ESČP 2000-VII).
3. Po proučitvi vsega predloženega gradiva in v skladu s sodno prakso Sodišče ocenjuje, da obdobja med 13. aprilom 1999, ko je sodišče prve stopnje prvič pozvalo pritožnico, naj plača predujem za stroške izvedenca, in 27. decembrom 1999, ko je pritožnica predložila dokazilo o vplačilu predujma, ni mogoče pripisati domačim sodiščem. Za to obdobje približno sedmih mesecev je odgovorna pritožnica. Vendarle pa Sodišče ocenjuje, da je bilo skupno trajanje postopka v obravnavani zadevi predolgo in ni izpolnilo zahteve po sojenju v razumnem roku. Prišlo je torej do kršitve prvega odstavka 6. člena.
1. Sodišče ponovno poudarja, da 13. člen Konvencije zahteva, da se zagotovi učinkovito pravno sredstvo pred domačimi oblastmi za zatiranje kršitev zahteve po sojenju v razumnem roku iz prvega odstavka 6. člena (gl. *Kudla prod Poljski [GC]*, št. 30210/96, odstavek 156, ESČP 2000-XI). Sodišče ugotavlja, da je ugovore in trditve, ki jih je predložila Vlada, zavrnilo v prejšnjih zadevah (gl. *Lukenda*, naveden zgoraj) in ne vidi razloga, da bi v obravnavani zadevi prišlo do drugačnega zaključka.
2. Zato Sodišče meni, da je v obravnavani zadevi prišlo do kršitve 13. člena zaradi

pomanjkanja pravnega sredstva v domačem pravu, s katerim bi pritožnica mogla pridobiti odločbo, na podlagi katere bi lahko uveljavljala svojo pravico do sojenja v razumnem roku, kot to določa prvi odstavek 6. člena.

II. UPORABA 41. ČLENA KONVENCIJE

1. 41. člen Konvencije določa:

»Če Sodišče ugotovi, da je prišlo do kršitve Konvencije ali njenih protokolov, in če notranje pravo visoke pogodbenice dovoljuje le delno zadoščenje, Sodišče oškodovani stranki, če je potrebno, nakloni pravično zadoščenje.«

Škoda Skoda

2. Pritožnica je zahtevala 10.000 EUR (eurov) za nepremoženjsko škodo.
3. Vlada je zahtevku oporekala.
4. Sodišče ocenjuje, da je pritožnica gotovo utrpela nepremoženjsko škodo. Po prostem preudarku ji po tej postavki Sodišče prisoja 3.200 EUR (eurov).

B. Stroški

5. Pritožnica je zahtevala tudi približno 1.290 EUR (eurov) za stroške postopka pred Sodiščem.
6. Vlada je zahtevku oporekala po višini.
7. V skladu s sodno prakso Sodišča je pritožnik upravičen do povrnitve stroškov le, če dokaže, da so dejansko nastali, da so bili potrebni in da so razumno visoki. Sodišče ugotavlja, da so pritožničini odvetniki, ki so zastopali tudi pritožnika v zadevi Lukenda (navedeni zgoraj), vložili približno 400 pritožb, ki so, razen kar se tiče dejstev, praktično enake kot obravnavana. Zato Sodišče v obravnavani zadevi ob upoštevanju podatkov, s katerimi razpolaga, in gornjih meril ocenjuje, da je pritožnici razumno prisoditi znesek 1.000 EUR (eurov) za stroške postopka pred Sodiščem.

C. Zamudne obresti

29. Sodišče ocenjuje, da je primerno, da se zamudne obresti obračunajo po mejni posojilni obrestni meri Evropske centralne banke, zvišani za tri odstotne točke.

IZ TEH RAZLOGOV SODIŠČE SOGLASNO

1. *razglaša*, da je pritožba dopustna;
2. *razsoja*, daje prišlo do kršitve prvega odstavka 6. člena Konvencije;
3. *razsoja*, daje prišlo do kršitve 13. člena Konvencije;
4. *razsoja*

- a. da mora tožena država pritožnici v treh mesecih od dne, ko postane po drugem odstavku 44. člena Konvencije sodba dokončna, plačati 3.200 EUR (tri tisoč dvesto eurov) za nepremoženjsko škodo in 1.000 EUR (tisoč eurov) za stroške postopka, zvišano za morebitni davek;
- b. da se po izteku navedenih treh mesecev do plačila obračunajo na navedene zneske linearne obresti po stopnji, ki je enaka stopnji posojilne obrestne mere Evropske centralne banke, zvišani za tri odstotne točke;

5. *zavrne* v preostalem delu pritožničin zahtevkov po pravičnem zadoščenju.

Sodba je napisana v angleščini in pisno notificirana 27. aprila 2006 v skladu z drugim in tretjim odstavkom 77. člena Poslovnika Sodišča.

Vincent BERGER John HEDIGAN
sodni tajnik predsednik senata